

**"Politiikassa
puheiden ja
tekojen välillä
on valtava
ero."**

Hj Harkimo SUORAAN SANOTTUNA

WSOY

**Hjallis
Harkimo**
—
**Suoraan
sanottuna**

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Osia kirjan tekstistä on aiemmin julkaistu Hjallis Harkimon kolumneissa
Iltalehdessä ja Savon Sanomissa.

© HJALLIS HARKIMO, RIKU SIIVONEN JA WSOY 2018

TOIMITUS RIKU SIIVONEN

ISBN 978-951-0-43647-9

PAINETTU EU:SSA

Sisällys

Kevät 2018 7

- 1 Hjallis menee politiikkaan 31
- 2 Yrittämisestä, omistamisesta ja reilusta pelistä 125
- 3 Hjallis rakkaudesta 155

Kevät 2018

SILLOIN KESKIVIIKKONA huhtikuun 18. päivä tajusin, että joku on vuotanut. Istuin kotona Sipoossa, ja yhtäkkiä puhelin alkoi soida. Kaikista isoista lehdistä soitettiin, että olenko mä perustamassa uutta puoluetta. Eivät ne selvästikään tienneet, mistä ihan tarkalleen ottaen on kyse, kun esimerkiksi Jethro Rostedt mainittiin uuden puolueen kantavana voimana.

Ihan ensimmäisenä soitettiin Ilta-Sanomista. Soittaja oli politiikantoimittaja Timo Haapala, jota selvästi ärsytti, että en aikonutkaan vastata hänen kysymyksiinsä. Samalla mulle kävi selväksi, että ei vuotajakaan oikein tiennyt mistä on kysymys. Se nyt on selvää, että vuotaja oli kokoomuksesta – tai tarkemmin ottaen kokoomus, niin moneen paikkaan sieltä oli soiteltu yhden päivän aikana. Ne selvästi halusivat, että me emme saisi itse kertoa, mitä on tapahtumassa. Kaikkien soittajien kysymys oli sama: olet kuulemma perustamassa puoluetta. Muuta

he eivät tienneet. Haapala julkaisi sitten artikkelin ilta-päivällä. Haapalan artikkelissa spekulointiin päin honkia näin: »Eduskunnassa ja hallituksen piirissä liikkuvat vahvat huhut, joiden mukaan kokoomuksen kansanedustaja Harry 'Hjallis' Harkimo olisi perustamassa uutta sotevastaista ryhmää. – – Tällä viikolla sekä eduskunnassa että hallituksen piirissä on levinnyt tieto, jonka mukaan Harry Harkimo olisi kasaamassa sotevastaista ryhmää, johon tulisi Harkimon lisäksi toinen kokoomuksen sotekapinallinen Elina Lepomäki. Lisäksi Harkimon oletetaan kosiskelevan ryhmään myös vihreiden Antero Vartiaa ja joitakin sinisiä, joiden epäillään vaalien alla etsivän uutta poliittista kotia.»

Olin tyytyväinen siitä vuodosta. Olen niin monta kertaa ollut julkaisemassa jotain isoa uutista, että olen oppinut, että kaikenlainen etukäteisspekulointi vain kasvattaa julkisuusarvoa. Samalla vähän nauratti, että vuodetut tiedot olivat kuitenkin vääriä tai korkeintaan sinnepäin. Kaikki oli pysynyt salassa. Olin vähän ihmetellytkin, miten koko homma oli pysynyt piilossa niin hyvin. Siinä oli kuitenkin monta ihmistä mukana, ja vielä useamman kanssa olin aiheesta puhunut. Lisäksi me olimme koko alkuvuoden tavanneet jopa monta kertaa viikossa toimitusjohtaja Mikael Jungnerin, tohtorikoulutettava Karoliina Kähösen, toimittaja Tuomas Enbusken, mainostoimistopomo Alex Niemisen ja toimitusjohtaja Helene Auramon kanssa. Toisaalta ei siinä vaiheessa ollut kyse sinänsä mistään salailusta, sillä ei meistä kukaan vielä ihan

tarkkaan tiennyt, mitä me olimme synnyttämässä. En kuitenkaan kertonut suunnitelmistamme avustajalleni-kaan ennen kuin pari päivää ennen kaiken julkistamista.

Vähän Ilta-Sanomien jälkeen juttunsa julkaisi Helsingin Sanomat. Siinäkin puhuttiin huhuista, joiden mukaan yksi uuden liikkeen ensimmäisistä nimistä olisi kiinteistövälittäjä Jethro Rostedt. Mitään varmaa ei tiennyt Helsingin Sanomatkaan, ja he joutuivat kysymään Jungnerilta vahvistuksia huhuihin, että hän ja Harkimo olisivat yhdessä liikkeen takana. Jungner ei myöntänyt vielä mitään, joten Hesarikin joutui vain spekuloidaan.

Sipoossa katselin vain telkkaria ja annoin puhelimen soida loppuillan. Olin ehtinyt jo päättää, etten vastaa enää puheluihin. Samalla valmistelin kutsua, jossa ilmoitin, että järjestäisin tiedotustilaisuuden eduskunnassa. Se olisi seuraavana iltapäivänä, torstaina, eduskunnan aulassa. Sillä tavalla me olimme sen suunnitelleetkin.

»EI TÄÄLLÄ TÄLLAISTA bordellia olekaan hetkeen näkynyt», eräs politiikantoimittaja oli kuulemma huokaissut, kun kello seuraavana päivänä lähestyi neljää. Eduskunnan aulaan oli kokoontunut koko ajan enemmän ihmisiä. Lopulta paikalla oli toistasataa ihmistä: kymmeniä toimittajia, kansanedustajia, virkamiehiä ja poliittisia avustajia. Avustajani Mirita Saxberg kertoi myöhemmin, että puheensorinan keskeltä kuului kaikenlaisia spekulatioita. Edelleenkin kukaan ei ollut varma, mitä mä aion sanoa.

Mirita pysytteli taka-alalla, mutta hänellä oli puhelmellaan valmiina viesti, joka lähtisi heti tiedotustilaisuuden päätyttyä kokoomuksen toimistolle. Se olisi mun eroilmoitukseni, että mä eroan kokoomuksesta.

Sillä aikaa kävelin kerrosta alempana edestakaisin. Olin siinä vaiheessa vielä tosi hermostunut. Tajusin, että olihan se nyt saatanan massiivinen porukka siellä ylhäällä. Kävin läpi niitä mun muistiinpanoja, että mitä aion sanoa. Sinänsä se viesti oli yksinkertainen, mutta samaan aikaan piti varoa, etten paljasta liikaa tulevasta. Lopulta päätin, että en taaskaan mieti liikaa tai puhu papereista, vaan kerron asiat sillä tavalla kuin itse ne ajattelen. Sen jälkeen en ollut enää hermostunut, vaan lähdin yläkertaan rauhallisin mielin. Astuin mikrofonimeren eteen ja kerroin uutisen: »Kutsuin tämän tiedotustilaisuuden koolle siksi, että olen päättänyt erota kokoomuksesta.»

Selitin sen jälkeen, että puolueen sisäinen toimintatapa on mielestäni epädemokraattinen, kun kaikki päätökset tehdään pienessä johtajien piirissä etukäteen eikä eduskuntaryhmässä enää tehdä niihin mitään muutoksia. Selitin, että sen takia olen lakannut myös käymästä ryhmän kokouksissa. On paljon asioita, joista olen eri mieltä kuin puolueen johto, mutta en yhtään pysty vaikuttamaan puolueen kantaan. Sanoin myös, että puolueen puheenjohtajan Petteri Orpon johtamistyyli on autoritäärinen. Jungner sanoi myöhemmin, että se oli ehkä vähän huono sanavalinta, kun ei meillä tai mulla ollut mitään erityistä tarkoitusta haukkua muita. Pointti oli vain siinä, että täy-

tyihän mun selittää, miksi eroan puolueesta. Nyt asioista päättävät muutamat ihmiset ilman yhteistä keskustelua, siis lähinnä puoluejohtaja avustajineen. Nykyään siellä ovat esimerkiksi Olli-Pekka Heinosen tilalle tullut valtiosihtööri Anna-Kaisa Ikonen ja Anssi Kujala, jota kutsutaan »ylioppilas Kujalaksi», koska hänellä ei ole muuta koulutusta.

Toimittajat alkoivat tietysti sen jälkeen huudella kysymyksiään. Joku yritti härnätä, että harmittaako mua, että tuin Orpoa silloin edellisessä puheenjohtajavaalissa. Ei tietenkään harmita. Siihen aikaan ajattelin juuri niin, että Orpo olisi puolueelle paras vaihtoehto.

Toisekseen toimittajat tietysti kyselivät kaikilla eri tavoilla Jungnerista ja minusta, mutta sanoin kertovani nyt vain omista aikeistani. Kyllähän kaikki olivat huomanneet, että olisin seuraavana lauantaina Ylen Ykkösaamussa haastateltavana, mutta me halusimme tietysti maksimoida kaiken julkisuuden, joten sanoin vain, että olen täällä kertomassa omista asioistani enkä Jungnerin. Sen verran kuitenkin paljastin, että Jethro Rostedt ei liity tähän nyt mitenkään.

PERJANTAINA PYSYIN SIPOOSSA, kuten olimme suunnitelleetkin. Helsingin Sanomat oli luvannut tulla sinä päivänä tekemään juttua minusta ja Jungnerista lauantain lehteen. Olin kertonut heille torstaina, mitä aion lauantaina sanoa Ykkösaamussa. Eduskunnasta pysyin kaukana – siellä kaikki muut toimittajat olisivat olleet koko ajan kimpussa.

SAMAAN AIKAAN ALKOIVAT erilaiset spekulatiot siitä, mitä lähtöni kokoomuksesta tarkoittaa tai miten se vaikuttaa. Ylen aamu-tv:ssä politiikantoimittaja Pekka Ervasti kävi arvioimassa, että eroni voi koitua ensi vaa-leissa kokoomuksen kohtaloksi. Hän sanoi, että koska kokoomus taistelee pääministeripuolueen paikasta ensi vuoden eduskuntavaaleissa SDP:n kanssa ja taistelu on täpärä, mun mukanaani mahdollisesti katoavat äänet voivat ratkaista hommaa juuri sen verran, että pääministerin-paikka lipuu kokoomukselta pois. »Harkimon lähtö on isompi kolaus kuin kokoomus antaa ymmärtää», Ervasti jatkoi. Sitä en tietenkään osaa arvioida, miten ensi vaa-leissa käy, mutta yhdessä asiassa Ervasti oli ihan väärässä. Hän sanoi jotenkin niin, että kaikki kansanedustajat halu-avat ministeriksi, mutta harva sinne kuitenkaan pääsee heti eduskuntaan tultuaan. Siis hän tarkoitti, että olisin eronnut kokoomuksesta, koska en päässyt ministeriksi. Se nyt on ihan sontaa. Jos olisin halunnut ministeriksi yli kaiken, niin en kai olisi toiminut niin kuin olen toimi-nut. Jos olisin ollut vain ministerinpaikan perään, mun-han olisi kannattanut miellyttää meidän kansanedusta-jia ja kehua koko ajan puheenjohtajaa ja ryhmänjohtajaa, kaikkea sellaista.

LAUANTAIAAMUNA MENIN sitten politiikantoimittaja Jari Korkean haastateltavaksi Ykkösaamuun. Se oli Alexin idea, että myönnettäisiin heille ensimmäinen iso haas-tattelu. Siinä ohjelmassa on aikaa puhua. Toinen vaihto-

ehto meillä oli julkaista liike Kuopiossa, jotta kävisi selväksi, että kyseessä ei ole mikään Helsinki-keskeinen pyrintö. Päätimme kuitenkin julkistaa kaiken televisiossa. Menin ensin Ykkösaamuun ja sitten vähän myöhemmin Kuopioon tapaamaan ihmisiä ja kuuntelemaan heidän tuntojaan.

Olin valmistautunut Ykkösaamun haastatteluun niin hyvin, että alun pienen hermostumisen jälkeen olin täysin rento. Olin edellisenä päivänä vielä soitellut ihmisille ja pyytänyt viime hetken vinkkejä. Esimerkiksi Susanna Koski antoi hyvän muistutuksen. Hän muistutti mieleeni, miksi olin lopettanut kokoomuksen ryhmäkokouksissa käymisen. Se oli sen jälkeen kun puolueen johto oli sopinut omin päin, että he heittävät perussuomalaiset ulos hallituksesta ja ottavat siniset tilalle. Sitä ei käsitelty ryhmäkokouksessa, eikä siitä edes kerrottu siellä. Olin kyllä aiheesta kirjoittanut heti tapahtumien jälkeen kolumnin Iltalehteen, jossa sanoin, että tietysti tämä oli hallituksen ja kokoomuksen tiedossa ja etukäteen suunniteltu ja sovittu manööveri. Kun se kolumni oli sitten ilmestynyt, Orpo kutsui mut huoneeseensa ja sanoi, että »kun sä kirjoitat näin, niin sehän antaa sellaisen kuvan, että minä valehtelisin». Sanoin sitten Orpolle, että kyllähän sä valehtelet. Hän sanoi siihen, ettei hän voinut olla ihan varma mitä tapahtuu.

Mulla on kyllä eri käsitys kuin Petterillä. Ihan taatusti hän tiesi mitä tulee tapahtumaan. Kuulin sen myöhemmin Veikkauksen hallituksen kokouksessakin, kun Raimo Vistbacka, joka silloin oli perussuomalaisten säätöön

johdossa, kertoi mulle, että kaikki oli sovittu etukäteen kokoomuksen ja loikkaavien perussuomalaisten kanssa.

YKKÖSAAMUN HAASTATTELU menikin hyvin. Myöhemmin selvisi, että se oli ohjelman historian toiseksi katsotuin jakso, yli 400 000 katsojaa – siis lauantai-aamuna katsomassa poliittista haastattelua!

Lähetyksen aikana avasimme myös liikkeen nettisivut. Kävijöitä oli heti tuhansittain, ja ihmisiä alkoi liittyä mukaan. Äänestäjien keskuudessa vastaanotto oli siis innostunutta, mutta muualta alkoi tietysti kuulua monenlaista muutakin viestiä. Lehdissä oli seuraavina päivinä jos jonkinlaista haastattelua. Monesta niistä kävi ilmi, että suomalainen poliittinen systeemi on niin pitkään ollut samanlainen, että edes tutkijoilla ei tuntunut olevan ymmärrystä siitä, mitä me olemme tekemässä.

Helsingin Sanomissa politiikantutkija Isak Vento analysoi, että Harkimon liikkeessä ei ole mitään uutta. Ymmärrän sikäli tutkijan näkemyksen, että eivät suora demokratia tai nettivaikuttaminen ole sinänsä tietenkään uusia asioita. Mutta hämmästyttävää oli, että hän ei nähnyt tämänkaltaisen liikkeen olevan Suomessa uutta tai edes kovin kiinnostavaa. Vento kyllä väitti, ettei ole mitenkään yllättynyt avauksestamme, mutta silti tuntui, että taisi tulla yllätyksenä hänellekin, että Suomessakin korkean profiilin toimijat voisivat olla kiinnostuneita demokratian kehittämisestä, eivätkä vain muutamat yksittäiset Piraattipuolueen jäsenet.

TOINEN KIINNOSTAVA SEIKKA oli se, että monikaan tutkija tai varsinkaan politiikantoimittaja ei selvästi ymmärtänyt koko liikkeen perusajatusta, sitä, että me emme sanele yksisuuntaisesti sitä, mitä kaikkea puolue edistää tai ajaa. Juuri sen vuoksi puolueemme peruseriaatteet ovat aluksi niin yleisellä tasolla. Se tuntui monesta olevan vähän niin kuin iso virhe. Kävin esimerkiksi lounaalla Timo Haapalan kanssa, joka toisteli monta kertaa sitä, että tarvitsemme jonkun konkreettisen asialistan. Myös Ilta-Sanomissa professori Tapio Raunio kritisoi heti julkistamisen jälkeen, että puolueelta puuttuu selkeä ideologinen ohjelma. Sitä emme tietenkään voi laatia, vaan tarkoitushan on tehdä tarkempia ehdotuksia ja periaatteita yhdessä liikkeeseen mukaan tulevien ihmisten kanssa. Yleiset periaatteemme oli sinällään kuitenkin helppo valita.

Neljä yhteistä periaatetta ovat nämä:

1. Jokaisesta on pidettävä huolta
2. Markkinatalous on toimiva tapa kehittää yhteiskuntaa, kunhan sen säännöt ovat reilut
3. Ilmastonmuutos on totta, ja päätökset on tehtävä ympäristön kannalta kestäväällä tavalla
4. Yrittäjyys on tehokkain tapa tehdä asioita, jos sille annetaan tilaa

TAVALLAAN VALITSIMME JOKAISESTA puolueesta niiden parhaat puolet, neljä peruseriaatetta, jotka kaikki allekirjoitamme. Uskoimme, että niiden varaan syntyy

luottamus ja tilaa erilaisille näkemyksille – että erilaiset poliittiset mielipiteet eivät ole uhka, vaan niistä voi syntyä uusia oivalluksia.

Nykyäänhän puolueissa pidetään tärkeänä, että ulospäin näkyy koko ajan vain yhtenäinen puolue, jolla on vain yksi kanta. Siellä pelätään, että puolue vaikuttaisi heikolta, jos siellä käytäisiin ihan julkisesti keskusteluja erimielisten välillä. Tai ajatellaan, että johtaja on heikko, jos joudutaan äänestämään asioista. Mutta oikeastihan asia on päinvastoin. Vahva on se, jonka mielipiteet ja näkemykset kestävät avointa keskustelua. Heikkojen pitää tehdä päätökset kabineteissa.

ERONI JÄLKEEN esimerkiksi Ilkka Suominen parjasi mua siitä, että olen yksinpurjehtija enkä siksi sovi politiikkaan. Mutta eikö politiikka tarkoita debattia eri mielipiteiden välillä? Kun puhun politiikasta, tarkoitan päätöksiä meitä kaikkia koskevista asioista. Kyllä politiikkaan silloin kuuluvat ihan kaikki – taustaan tai persoonaan katsomatta. Sitä paitsi kyse ei ole vain mun pettymyksesstäni siihen, etten pääse vaikuttamaan. Se koskee ennen kaikkea äänestäjiä. Ei tällainen yhtäläinen äänioikeus toteudu sillä, että kansalainen äänestää kansanedustajaa, joka ei sitten kuitenkaan oikeasti pääse äänestämään asioista kuten parhaaksi katsoo, vaan päätökset tekeekin pieni porukka puoluejohdossa.

**»Vahva on se,
jonka mielipiteet ja
näkemykset kestävät
avointa keskustelua.
Heikkojen pitää
tehdä päätökset
kabineteissa.»**

Liikkeen tarkoitus on siis uudistaa tätä vanhoihin valtahierarkioihin jämähtänyttä päätöksentekokulttuuria: Lakataan pitämästä yllä hyväveliverkostoa. Lisätään yhteistyötä ihmisten ja puolueiden välillä, eikä suostuta enää tanssimaan valtapyramidin huipulla olevien päättäjien pillin tahdissa. Päästetään useampi päättäjä aidosti päättämään ja äänestäjät vaikuttamaan useammin kuin neljän vuoden välein yhdellä äänellä. Uskotaan oikeasti, että eri puolueiden edustajat voivat oppia toisiltaan ja vuoro-vaikutus eri toimijoiden välillä avaa uusia näkökulmia.

PIAN YKKÖSAAMUN HAASTATTELUA seuraavina viikkoina kävi ilmi, että vanhojen toimijoiden mielestä näin ei ole. Koska he eivät voineet enää hyökätä kimppuuni erottuani puolueesta, he alkoivat häiritä muita mukanaolijoita. Esimerkiksi avustajani ja perustamani Liike Nyt-eduskuntaryhmän pääsihteeri Mirita Saxberg on edelleen kokoomuksen kaupunginvaltuutettu, vaikka itse erosin puolueesta. Kokoomuksen valtuustoryhmä taas piti tätä niin isona ongelmana, että edellytti Miritan jättävän palkkatyönsä kanssani eduskunnassa.

Nämä hyökkäykset kuvaavat hyvin sitä ahdaskatseisuutta, joka nykyisessä poliittisessa kulttuurissa vallitsee. Olen yllättynyt siitä, että kokoomus ei haluakaan pyrkiä pois vastakkainasettelusta, vaan mieluummin kääntää selkänsä omilleen. Alan olla samaa mieltä kuin Helsingin pormestari Jan Vapaavuori, joka keväällä sanoi A-studiossa, että kokoomus on myynyt kaikki pyhät

periaatteensa, suvaitsevaisuudesta ja moniarvoisuudesta lähtien.

SUORAAN SANOTTUNA olin pelännyt lähteä kokoomuksesta. Vatvoin asiaa todella pitkään ja mietin, millainen vastaisku sieltä tulee. Poliittinen puoluehan on vähän niin kuin uskonlahko, ja olin mennyt siihen täysillä mukaan. Lahkosta lähtenyt ei tietenkään jätetä rauhaan, vaan pyritään mustamaalaamaan tämän uusi elämä. Esimerkiksi aina kun jossain on kirjoitettu minusta jotain negatiivista, joku kokoomuslainen jakaa sen Twitterissä ja toiset kokoomuslaiset tykkäävät siitä. Mutta onneksi ei moni muu.

Kokoomuksen sisältä tuli kyllä myös aika kamaa palautetta. Esimerkiksi Myrskylän kokoomuksen puheenjohtaja kirjoitti mulle näin: »Olen järkyttynyt eroamisestasi Kokoomuksesta ja halveksin nyt jopa kaikkia jonninjoutavia saavutuksiasi. Sinä siis yrität hajottaa itsekkyydessäsi kaiken sen 1987 vaaleista asti saavuttamamme Kokoomuksen tuloksen, hajotat oikeiston ja suot taas kommunisteille ja sosialisteille vaalivoiton. Olet todella itsekkyydessäsi perkeleen kasvatti. Rukoilen, ettet elä enää seuraaviin vaaleihin!»

Tällaisista viesteistä huolimatta huomasin, että lahkosta lähteminen kannatti. Aloinkin nukkua yöni tosi hyvin. Enkä ihmettele, että niin monet tuhannet ihmiset osoittivat heti kiinnostuksensa liikkeeseen – myös puolueensa toimintaan ja arvoihin pettyneet ex-kokoomuslaiset.

»Oma usko ei koskaan riitä, mutta sen pitää olla vahva, jotta omassa sielussa oleva palo tarttuu muihinkin.»

MUUTOKSEN TEKEMINEN ON tietysti vaikeaa. Yksi ihmismielen vahvimpia tapoja suojella itseään turhalta painolastilta on uskoa, että se mitä on nyt, on oikein ja hyvä, vähintäänkin parasta mahdollista. Haluamme säilyttää itsessämme ja ympärillämme sellaiset asiat, jotka koemme itsellemme riittäviksi ja tai jopa meitä hyödyttäväiksi. Siksi saatamme uskotella itsellemme pitkäänkin, että työemme, parisuhteemme tai yhteiskuntamme ovat riittävän hyviä eikä muutos ole tarpeellista. Siksi muutokset saavat ihmiset takajaloilleen.

Pahin vastustaja olemme usein me itse, mutta yhtä hyviä olemme myös vastustamaan muiden aloittamia muutoksia. Muutokset herättävät epävarmuutta ja vastustusta, koska ne murtavat olemassa olevaa, niin vanhoja ajattelumalleja kuin yrityksiä ja instituutioitakin. Muillekin ideoilleni on yleensä ensimmäisenä hymähdeltä epäuskoisesti. Yksinpurjehdus, Jokerit, Hartwall-areena. Kun vain tietäisitte, kuinka paljon olen joutunut tekemään työtä saadakseni jonkun muunkin uskomaan visiooni. Oma usko ei koskaan riitä, mutta sen pitää olla vahva, jotta omassa sielussa oleva palo tarttuu muihinkin.

Kaiken ei pidä muuttua koko ajan, mutta jos joku ei olisi uskonut muutoksen olevan mahdollista, meillä ei olisi yleistä ja yhtäläistä äänioikeutta, kahdeksan tunnin työpäivää tai äitiyslomaa. Yhteiskunnalliset muutokset ovat kuitenkin syntyneet aina ajassaan. Esimerkiksi äänioikeus oli suuri askel kaikkien ihmisten osallistumiselle, mutta ne tavat, joilla se toteutuu, ovat jo vanhanaikaisia.

Mulla on sielussani jälleen palo saada aikaan jotain, mutta tällä kertaa se ei liity pohjimmiltaan muhun itseeni. Mun olisi ollut turvallisempaa jäädä kokoomukseen ja hiihdellä siinä puolivaloilla mukana, mutta olen valmis panemaan kaiken peliin ja yrittämään muutosta niissä tavoissa, joilla ihmiset osallistuvat yhteiskunnalliseen päätöksentekoon. En itseni takia, vaan poikieni ja kaikkien niiden nuorten takia, jotka nyt ovat etääntyneet politiikasta. He kantavat hedelmät muutoksesta.

MIKAEL JUNGNER:

»Hjallis soitti syksyllä ja kertoi lyhyesti, mitä hänellä oli mielessä. Hän kysyi, pitäisikö tehdä puolue, joka olisi suorapuheisempi ja suoraviivaisempi ja jonka kaikkkeen tekemiseen pääsisi osallistumaan helpommin. Huomasin heti, että tässä oli sellainen istuva kansanedustaja, jonka kanssa tämän voi tehdä. Siis sen, että voi kokeilla käytännössä joukkoistamista päätöksenteossa. Kovin monta muuta sellaista hahmoa ei Suomessa mielestäni ole. Tällainen kokeilu vaatii kuitenkin sen kansanedustajan, muuten koko homma jäisi leikiksi.

Me tavattiin sitten Strindbergillä kahvilla. Että eihän sitä sillä tavalla peitelty. Kyllä moni tuli heti paikan päällä ihmettelemään, mitä me oikein yhdessä puuhataan. Ja aika moni oli heti, että varmaan jotain puoluetta...

Tietyllä tavalla parasta, mitä tässä julkistamisessa oli, olivat kokoomuksen väärät tiedot siitä, mistä oikein on kysymys. Koska he luulivat, että olemme synnyttämässä perinteistä puoluetta, he päättivät lähteä vastaiskuun ja puhua meistä naures-

kellen ja negatiivisesti. Samoin heidän päätöksensä vuotaa väärät tietonsa palveli meitä täydellisesti. Se synnytti sen jännitteen, joka teki tästä kiinnostavan ja ison ilmiön. Lanseeraus onnistui siksi viestinnällisesti ylitse tavoitteiden. Lauantaina, kun Hjallis sitten kertoi Ylen Ykkösaamussa, mistä on kysymys, se vinoilu loppui kuin seinään. Ne vetivät panoksensa tykistä pois.

Liikkeen vastaanotto oli juuri sellainen mitä me odotimme. Ne, jotka ovat olleet tyytymättömiä tapaan, jolla yhteiskunta toimii, ovat olleet toiveikkaita. Ne taas, jotka joko eivät voi sietää meidän perustajien hahmoja tai jotka pelkäävät oman valtansa puolesta, ovat tietysti vastustaneet. Eniten minua huvittivat ne politiikan tutkijoiden ja toimittajien kommentit, joiden mukaan 'nyt on väärät ihmiset tätä tekemässä'. Heidän mielestään tämä on joku keski-ikäisten setien liike, koska minä ja Hjallis olemme mukana. Heidän asenteestaan näki, että he itse eivät kauheasti arvosta naisia. Heti alusta asti mukana olleet kolme naista eivät ilmeisesti olleet tässä jotenkin oikeasti mukana, koska toimittajasedät eivät tunteet heitä. Tuntui, että tällaisen liikkeen olisi saanut perustaa vain pari kolmekymppistä naista, jotka olisivat laajasti kokeneita ja tunnettuja ja riittävän kauniita ja joilla olisi sopivasti pääministerikokemusta.

Politiikan toimijoiden vastaanoton nihkeys oli tietysti odotettua. Aina kun lähdetään disruptoimaan olemassa olevaa liiketoimintaa, ensireaktio on aina sama: pelko, kieltäminen ja vastustus. Me lähdimme uudistamaan ja rikkomaan olemassa olevaa poliittista toimintaa.»

” Mikä politiikkaa oikein vaivaa?”

Hjallis Harkimo teki keväällä 2018 kovia päätöksiä, jotka ravistelivat koko suomalaista poliittista kenttää: hän erosi kokoomuksesta ja ryhtyi perustamaan uutta poliittista liikettä. Samalla myyntiin meni Harkimon osuus hänelle rakkaasta Jokerit-joukkueesta.

SUORAAN SANOTTUNA paljastaa rohkeiden päätösten syyt. Pitkien kokousten sijasta ensimmäisen kauden kansanedustajan kypsyttivät aivan muut, tavallisesti visusti kulissien takana pidettävät asiat. Harkimo kertoo, millaista peliä valtakunnanpolitiikassa pelataan ja miksi tilanteen on hänen mielestään muututtava. Harkimo valaisee myös, mikä sai hänet ylipäätään lähtemään politiikkaan ja mitkä asiat hänelle merkitsevät eniten – niin politiikassa, bisneksessä kuin ihmissuhteissa.

	 9 789510 436479
www.wsoy.fi	32 ISBN 978-951-0-43647-9